

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ΝΟΡΑ ΛΙΝΚΛ

ιατροδικαστής Τζώρτζ Κάμπεν μπήκα στο άμφιθέατρο της Ιατρικής σχολής, ενώ οι φοιτητές κι η φοιτήτριας θραιοί τον χειροκροτούσαν. Χαμογελώντας μ' Ικανοποίηση, υποκλίθηκε δεξιά κι' αριστερά, τακτοποίησε τις σημειώσεις του και σάτθηκε λίγο άμιλητος, μέχρις ότου οι άκροαταί του να ξανακάθισαν και να ήσυχάσαν. Μπροστά, κάτω άκριβώς από την έδρα του, πάνω στο μεταλλικό τραπέζι, βρισκόταν το πτώμα μιάς γυναίκας. Ήταν σκεπασμένο μ' ένα λευκό πανί κι' ήταν το μόνο ύψισμα που προστάτευε τη γυναικότητα του.

Οι φοιτητάι μ' άδιαφορία, χωρίς καμιά συγκίνηση, περίμεναν ν' ακούσουν την ήμιλία του δόκτορος Κάμπεν.

Μιά ύπεροχη έσση φοιτήτρια φλερτάριζε με τον ύμνοφοιτητή που καθόταν άπέναντί της. Ένας άλλος είχε βρή την εύκαρία μέσα στο θόρυθο που είχε δημιουργηθεί, να κανονική ενχ ραντεβού με τη φίλη του. Ο Ιατροδικαστής, μ' άργές κινήσεις, φόρεσε την πάλευκη μπλούζα του, πέρασε τα λαστιγμένα γάντια του κι' έκανε νόημα στους βοηθούς του να τραβήξουν από το πτώμα το σεντόνι. Οι φοιτητάι κύτταξαν με περιέργεια το πάλευκο σωμα της πεθαμμένης, τ' όμορφο πρόσωπο και τα πλαστικά χέρια.

Η νεκρή ήμοιαζε σαν ένα ύπεροχο άγαλμα ενός διάσημου γλύπτη. Πρώτη φορά μέσα στ' άμφιθέατρο είχε παρουσιασθή Ένα τέτοιο σωμα. Όλα τα πτώματα, πάνω στα όποια οι χειρουργοί του μέλλοντος έξησκούντο, ήταν δυστυχισμένων και φτωχών ανθρώπων χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους που πέθαιναν στο δρόμο ή στα νασοκομεία των άπόρων. Γι' αυτό κανείς πριν από το μάθημα δεν είχε άνασχεθεί το σεντόνι για να δη το πτώμα της άγνωστης, που θα χρησίμευε για τη διδασκαλία εκείνης της μέρας.

Και να, ξαφνικά σ' όλο το άμφιθέατρο, πέρασε ένας ψιθύρος θαυμασμού γι' αυτή την άνώνημη γυναίκα που καθώς έθανε, είχε προτιμήσει τόσο νέα το θάνατο.

—Ήθελα να είχα τα μαλλιά της! παρατήρησε με ζήλεια μιά κίτρινη κι' άδύνατη φοιτήτρια σαν σκιάχτρο.

—Εγώ θα προτιμούσα να έχω το σωμα της! ψιθύρισε μιά συνάδελφος της ραχητική και με τερπασία γυαλιά μυωπίας.

—Εγώ είμαι εύχαριστημένη όσας είμαι! δήλωσε με πείσμα μιά άποκροστική γεροντοκόρη, που μασούσε άδιδάκτοπα τσίγκες κι' έριχνε γύρω της φθονερά βλέμματα.

Ένας βοηθός του Ιατροδικαστού χάιδεψε άφηρημένος τα εσσηά μαλλιά της νεκρής. Ο δόκτορ Κάμπεν του έριξε μιά διαπεραστική ματιά, που τον έκανε να κοκκινίση. Έπειτα γύρισε προς τους φοιτητάι κι' άρχισε να τους έξηγη τον τρόπο με τον όποιο γίνεται το άνοιγμα του στήθους. Την ίδια στιγμή άφανη πάνω όπο το μεταλλικό τραπέζι τα πολύφωτα. Ο Ιατροδικαστής πήρε το κοφτερό νυστέρι στα χέρια του, το στήριξε σε σόν άλασάστρινο λαμό της νεκρής, έπειτα με γρήγορες και σταθερές κινήσεις, άρχισε να σκίζη το δέρμα, να καθαρίζη τα νεύρα και τους ιστούς και τέλος ν' άνοιξη μιά μεγάλη τμήση στο λευκό στήθος.

Ένας πρωτότερος φοιτητής είχε χλωμιάσει. Κάποιος άλλος είχε άνοιξει με τρόπο τα μάτια του.

Ο καθηγητής άδιάφορος συνέχιζε τη διδασκαλία του.

Αυτή η γυναίκα, τους έπνε, παρακάλεσε πεθαινοντας να βαλσαμώση την καρδιά της και να τη στείλω στο φίλο της Σεβαστήκα την τελευταία θέλησή της και θα την πραγματοποιήσω. Ενε για όσα μιά εύκαρία για να παρακολουθήσετε αυτή τη δουλειά πάνω σ' ένα τόσο νεανικό σωμα.

Μιά νεκρική σιωπή άκολουθήσε τα λόγια του. Όλοι αυτοί οι νέοι κι' η νέες που δέν είχαν περάσει τα είκοσι χρόνια, είχαν άπρόστα συγκινήση. Ο Κάμπεν προσπάθησε να τους κάνη να συγκεντρώσουν το μυαλό τους στο μάθημα. Έξακολούθησε λοιπόν να τους άναπτύσση διάφορες Ιατρικές θεωρίες, ένω συγχρόνως άνοιγε περισσότερο το στήθος της νεκρής, έπαινε το παγωμένο κρέας με τις μεταλλικές λαβίδες κι' έδινε διαταγές στους βοηθούς του. Ξαφνικά, μιά άγρια φωνή παβάρηνος τάρραξε τη βαθεία σιωπή κι' έκανε τους φοιτητάι να φρικιάσουν.

—Θά τιμωρηθής σκληρά, Τζώρτζ Κάμπεν, γι' αυτό που έκανες!

Ένας άνθρωπος είχε μη έξਾਲος στην άθουσα της διδασκαλίας και πριν να προλάβουν να τον έμπούσουν, φωνάζοντας αυτά τα λόγια, είχε έπιτεθή κατά του Ιατροδικαστού και τον είχε κυλίσει άναίθιθο με δυά τρομαχτικές γροθίες. Έπειτα, μη ξέροντας τί κάνει, του άρπαξε το νιστέρι από τα χέρια του κι' άρχισε να τον κομματιάξη μ' αυτό μ' άγρια λήσσα, φωνάζοντας:

—Είμαι ένας δολοφόνος! Ένας κακούργος! Πρέπει να λείψης άπό τη ζωή!

Μάτια οι φοιτητάι προσπάθησαν με δυνατά χτυπήματα να τον άποσπασούν από το νεκρό παιά καθηγητή τους. Ο έξάλλος άνθρωπος είχε ήράκλειο δύναμη.

Το άμφιθέατρο τώρα παρουσιαζε το έσωτερικό ενός φρενοκομείου.

Οι φοιτητάι φώναζαν, η φοιτήτριες στρίγγιζαν από τον θόρυθο τους και μερικές είχαν λιποθυμήσει. Ο άγνωστος, με βροτηγμένα τα χέρια στο άμα το θέματός του, στήριξε την πλάτη του στην έδρα του καθηγητού, κύτταζε σαν χαμένος γύρω του κι' άρχισε ν' άνασαινη βρειά, ένα κρύος ήβρωτας κυλούσε στο κίτρινο πρόσωπό του. Τα μάτια του έπεσαν τέλος στο κομματιασμένο πτώμα της όμορφης γυναίκας. Ήταν τόσο τρομαχτικό το ύφος του, όστε όλοι άπισχοχώρησαν με φόβη, βλέποντας ότι ακόμη κρατούσε στα χέρια του το ματωμένο νυστέρι.

Έκείνη τη στιγμή άκούσθηκαν από το δρόμο η διαπεραστικές σπρηνης τών αυτοκινήτων της άστυνομίας.

Ένας κλητήρας του Πανεπιστημίου είχε τηλεφωνήσει στο πλησιέστερο τμήμα κι' είχε καλέσει τους πόλιαιαν. Οι άστυφλάκες μπήκαν τρέχοντας στο άμφιθέατρο, μιά σάτνηκα μιά στιγμή ξαφνιασμένοι.

Στο πρόσωπο του

έγκληματία είχαν άναγνωρίσει τον διάσημο δστυνομικό Μώρις Νόρντεν. Δεν τολμούσαν να πλησιάσουν και να τον συλλάβουν! Έπειτα δά' αυτά τους φαινόταν σαν τόσο παρ'ένα! Το κομματιασμένο σωμα αυτής της όμορφης γυναίκας, το ματωμένο πτώμα του Ιατροδικαστού, το έξάλλο ύφος του άνωτέρου τους κι' αυτό ακόμη το πανδαιμόνιο των νεαρών φοιτητών.

Πέρασαν λοιπόν αρκετά λεφτά ως να συνέλθουν. Πρώτος άνέκτησε την ψυχραιμία του ο ύπατοςνόμος Έμερσον. Μ' άργό βήμα προχώρησε ως τον Μώρις Νόρντεν κι' άκούμησε το χέρι του στον όμο του δολοφόνου.

—Είμαι ύποχρωμένος να σε συλλάβω, Μώρις, του έπνε με συμπάθεια.

Ο ντετέκτιβ πέταξε πάνω στο πτώμα του Κάμπεν το ματωμένο νυστέρι. Έπειτα πήρε το σεντόνι, σκέπασε το μυνό σωμα της νεκρής και χωρίς να φέρη καμιά άντίσταση, άκολουθήσε τους άστυνομικούς στο τμήμα. Οι μαθητάι της Ιατρικής σχολής, κατάχλωμα από τη φρίκη τους, βήλικαν από το άμφιθέατρο, μη μπορώντας να έξηγησουν τα άφτια αυτού του συντραχητικού δράματος. Φαντασθήτε όστόσο την κάπληξη τους όταν την άλλη μέρα στις έφημερίδες έβλεπαν ήμαιοσημμένη δλη αυτή την άνατριχιαστική Ιστορία και το τραγικό τέλος της.

Ο Μώρις Νόρντεν, ένας από τους πιο καλούς άστυνομικούς του Νέου-Κόσμου, είχε τρυφερές σχέσεις με μιά χορευτρια ένας άριστοκρατικού νυχτερινού κέντρου. Το είδύλλιο του είχε άρχισει ένα βράδυ, που ο άστυνομικός, πασακολουθώντας ένα διάσημο λαποδότη, είχε έπισκεφθή αυτό το κέντρο κι' είχε γνωρισθή με τις άρτίστες του, χωρίς να τους δηλώση την ταυτότητα του. Η Νόρα Λίνκλ, η τραγική χορευτρια, του είχε κάνει μεγάλη έντύπωση και την προσκάλεσε στο τραπέζι του να πιούν μιά μπουτλία σαμπάνια. Έτσι γνωρίσθηκαν καλύτερα και τα έξημερώματα ο Μώρις Νόρντεν τη συνώδεψε στο σπίτι της.

Από εκείνο το βράδυ πέρασαν ένας χρόνος. Σ' αυτό το διάστημα, ο άστυνομικός με τη άπασχολήσεις του δεν είχε μπορέσει να την έπισκεφθή, παρά μονάχα λίγες φορές και να διασκεδάη μαζί της. Ωστόσο είχε καταλάβει ότι την αγαπούσε κι' ότι η συντροφία της τον ξεκούραζε από τις σκοτούρες του έπαγγέλματός του.

Φαντασθήτε λοιπόν την άπελιότητα του, όταν μιά μέρα έμαθε ότι η χορευτρια είχε πεθάνει ξαφνικά σ' ένα νασοκομείο! Έτρεξε άμέσως εκεί πέρα κι' ύστερα από έπιμονες άνακρίσεις, καθάρωσε να μάρη από τις νασοκόμεις ότι η Νόρα Λίνκλ είχε

(Η συνέχεια εις την σελίδα 655)

(Συνέχεια έκ της σελίδος 652)

της επιστήμης σου, θά γίνουμε πλούσιοι. Έτσι θά μπορούσαμε μιά μέρα νά τό σκάσουμε γιά τήν Εύρώπη, καί νά ζήσουμε εὐτυχισμένοι. Θέλω όμως νά ἔχης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σέ μέναν καί νά κρατάς μυστικά τὰ σχέδιά μας.

Ἡ Λόλα Χόργουοντ, τυφλωμένη ἀπό τήν ἀγάπη της, δέν ἔφευγε καμιά ἀντίρρηση καί δέχθηκε ν' ἀκολουθήσει πιστά τίς συμβουλές τοῦ Σομιέλ. Καί πράγματι, μετά λίγο καιρό, ἡ Τράπεζα τῆς Καρολίνας ἀναστατώθηκε. Οἱ ὑπάλληλοί της εἶχαν ἐξακριβώσει ὅτι ἕνα πλήθος πλαστών τσέκων εἶχαν ἐξαργυρωθῆ ἀπό ἕναν ἐπιτήδειο κι' αὐτοὺς ἀλλοίωτο. Μάταια προσπάθησαν νά τόν ἀναγνωρίσουν. Ἐπί πολλές χιλιάδες δολλαρίων εἶχαν κλαπῆ ἀπό τίς διάφορες Τράπεζες κι' ὁ ἀστυνομία τῶν εἶχε χάσει, μὴ ξέροντας ποῦ νά κατευθύνῃ τίς ἐνέργειές της. Ἐπί ἕνα χρόνο ἡ πολιτεία τῆς Καρολίνας ἐτρομοκρατεῖτο ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴν σφίρα τῶν πλαστογράφων κι' οἱ κοίτικοί της μὲ διαμαρτυρίες ζητοῦσαν νά συλληφθῆ με κάθε τρόπο ὁ μυστηριώδης κακοποιός.

Τέλος οἱ ἀστυνομικοὶ κατάρθρωσαν νά συλλάβου: κάποιον Μώρις Ἀριέλ, τὴν ὥρα ποῦ πῆγαινε νά ἐξαργυρώσῃ ἕνα πλαστό τσέκ πενήντα δολλαρίων. Σ' αὐτὸν φυσικά ἀπέδωσαν κι' ὅλες τίς ἄλλες πλαστογραφίας καί τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ. Ὅλ' ἡ Καρολίνα ἀρχισε νά συνέχεται ἀπὸ τὸ φόβο της κι' ὁ Μώρις Ἀριέλ εἶχε γίνῃ τὸ ἀντικείμενο τῶν συζητήσεων. Ὅλοι τους ἦταν βέβαια ὅτι ὁ δικαστὴς Τζῶν Χόργουοντ θά τιμωροῦσε αὐστηρὰ αὐτὸν τὸν ἐπιτήδειο ἐγκληματία. Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ δικαστὴς δέν μπόρεσε νά μὴ τ' ἀναφέρῃ τὸν σπῆτι του καί νά σχολιάσῃ μὲ τοὺς εἰκόους του τὴν ἐπιτυχία τῶν ἀστυνομικῶν. Ξαφνικά όμως εἶδε τὴ Λόλα νά ξεσπᾷ σ' ἠχηρὰ γέλια καί νά τοῦ λέῃ μ' ἐιρωνεία:

—Ναί, βέβαια, οἱ ἀστυνομικοὶ μας εἶνε σουδαῖοι ἀνόητοι!

Ὁ Χόργουοντ κέρωσε σάν πεθαμμένος ἀπὸ τὸ φόβο του. Ἡ μακροχρόνιος δικαστικὴ πείρα του τὸν ἔκανε νά μαντεύσῃ ὅτι ἡ Λόλα κάτ' ἤξερε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Πιγνώντας λοιπὸν κάθε πατρικὸ αἰσθημα, τὴν ἴδια κιόλας ὥρα τὴν ὑπέθαλε σὲ μιά μαρτυρικὴ ἐξέταση καί κατάφερε ν' ἀποκαλύψῃ ὅλες τίς ἐγκληματικὰς πράξεις της.

Αὐτὴ μὲ τὸ φίλδ της καί τοὺς δέκα συνενόχους της εἶχαν λεηλατήσει τίς Τράπεζες μὲ τὰ πλαστά τσέκ. Ὁ Τζῶν Χόργουοντ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ λύσσα καί τὴ φρίκη του. Ἐνοιαζε τὸ μυαλό του νά ποιά μὲσα στὸ κεφάλι του καί πῆγαινε νά τρελλαθῆ. Ἄ! Αὐτὴ ἡ δοκιμασία ἦταν ἀνώτερη τῶν δυνάμεών του. Δέν μποροῦσε νά παραδώσῃ τὴν ἀγαπημένην κόρη του στὴ δικαιοσύνη. Ὅχι, ἡ τιμωρία θά ἦταν πολὺ σκληρὴ.

Μά ὁ Τζῶν Χόργουοντ εἶνε ἀπαρηγόρητος γι' αὐτὸ τὸ ἄγριο χτύπημα τῆς μοίρας ποῦ τοῦ ἐπέφυλασε στὰ γεράματά του. Δέν τοῦ κάνουν καμμιά ἐντόπιση τὰ συχαρητήρια τηλεγραφήματα τῶν συναδέλφων του, τὰ ὁποῖα λαμβάνει ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον. Ὅστε οἱ ἔπαινοι τῶν ἐφημερίδων. Ἡ καρδιά του ἔχει πεῖα νεκρωθῆ. Κι' εἶνε ἡ μόνη φορά ποῦ καταλάβε τὰ λόγια τοῦ καθηγητοῦ τοῦ ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε ἡ πιὸ ἀμείλικτη θεὰ, ποῦ δέν λογαριάζει οὔτε οἰκονομία, οὔτε συγγενικούς δεσμούς, οὔτε τίποτε, ἀλλὰ τιμωρεῖ μὲ τὴν ἴδια ἀδυσφορία τὸν ἐγκληματία. Μ' αὐτὴ ἡ πικρὴ ἀλήθεια τοῦ στοίχησε πολὺ ἀκριβὰ. Ὁ Τζῶν Χόργουοντ ἔχασε πεῖα τὴν κόρη του κι' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ εἶχε στὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ του. Καί καταριέται τὴν ὥρα ποῦ ἐγκατέλειπε τὸ μικρὸ ἀγρόκτημά του γιὰ νά γίνῃ ἕνας μεγάλος δικαστὴς καί τέλος ἕνας γέρος δυστυχισμένος.

ΤΖΑΚ ΣΚΡΗΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 616)

μεταφερθῆ ἐκεῖ πέρα ἀνίσθητη ἀπὸ τὴ θραυπᾶνια κι' ὅτι οἱ γι-ατροὶ εἶχαν προσπαθῆσι νά τὴ σώσουν, μὰ δέν τὸ κατάφεραν.

Πέθανε στὰ χέρια τοῦ καθηγητοῦ Τζῶρτζ Κάμπτεν, ζητώντας ἐπίμονα τὸν Μώρις Νόρτεν. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ν' ἀπορήσῃ. Δέν χωροῦσε τὸ μυαλό του ὅτι μιά χωρὺστρια μποροῦσε νά πεθάνῃ ἀπὸ τὴ σαμπάνια! Χωρὶς νὰ πῆ τίποτε σὲ κανέναν, ἄρχισε νά ἐνεργῆ μυστικά ἀνακρίσεις καί τέλος ἐξακριβώσε ὅτι ἡ Νόρα Λινκὰ εἶχε πεθάνῃ ἀπὸ μιά λαθρασιμὴν ἔνεσι-ποῦ τὴν εἶχε κάνει στὴν καρδιά ὁ Κάμπτεν, ὁ ὁποῖος φημιζόταν γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του! Ἐπειτα ἔβιασε, ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε διατάξῃ νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ ἰατροδικαστικὸ ἐργαστήριο καί νά κρατήσουν μυστικὸ τ' ὄνομά της, φοβούμενος τὸ σκάνδαλο καί τὴν ἀστυνομία. Ὁ σκοπὸς του δὲ ἦταν μὲ τὴν πρόφασιν δῆθεν τῆς βαλσασιμῶσεως τῆς καρδιάς της νὰ τὴν πάρῃ καί νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ κι' ἔτσι νά μὴν ὑπάρχῃ κανένα ἴχνος τοῦ ἐγκλήματός του.

Αὐτὲς ἡ ἀποκαλύψεις ἔκαναν τὸν Μώρις Νόρτεν νά τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του καί τὸ θυμὸ του καί, μὴ ξέροντας τί κάνει, ἐκδικήθηκε μὲ τὸ σκληρὸ τρόπο ποῦ ἀναφέραμε τὸν ἐγκληματικὸ ἰατροδικαστή.

Κι' ἔτσι γράφηκε ὁ ἐπιλογος τῆς ἱστορίας ἐνὸς τρυφεροῦ ἔργατος, ποῦ ἄρχισε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κέντρο, γιὰ νά καταλήξῃ στὸ ἄγριο δράμα τοῦ ἰατροδικαστικοῦ ἐργαστηρίου

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΖΠΟΥΤΙΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΟΤΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΗΤΑ .. ΑΓΙΟΣ..

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 649)

σια νά ἐργαστῶ στὸ ἵπποδρόμιο, σ' ἕνα νοῦμερο δικῆς μου ἐμπνεύσεως, ποῦ σημειώσε μεγάλη ἐπιτυχία...

»Σιγά-σιγά, προσπαθῶ νά ἐξανδημιουργήσω τὴ ζωὴ μου.

»Μοναδικὴ ἐπιθυμία μου εἶνε νά ξεπλύνω τὴν ντροπὴ ποῦ θαρραίνει σήμερα τὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου. Ὡ! πρέπει νά ἐξέρετε ὅτι ὁ μακαρίτης δὲν ὑπῆρξε ποτέ θάνασιμος καί ἀκόλαστος, ἔ-πως θέλουν νά τὸν ἐμφανίσουν μερικοὶ ἀνόητοι συγγραφεῖς καί σκινοβέται τοῦ κινηματογράφου. Τὸν πατέρα μου τὸν σκότωσαν, ἔχι ἐπειδὴ κατέστρεψε τὴ Ρωσία, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ζήλευσαν γιὰ τὴν ἰσχύ καί τὴν ἐπιρροή ποῦ εἶχε ἀποκτήσει...

»Φαντάζεστε τώρα πόσο ὑπόφορο θέλεινας τὸν πατέρα μου τόσο παραγνωρισμένο, ἐνῶ εἶμαι σὲ θέση νά ζέρω πολὺ καλά, ὅτι στὴν πραγματικότητα ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος!...

»Μοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ πρίγκηψ Γιουσοῦφφ πρόκειται νὰρθῆ στὸ Παρίσι. Ἄ! ὅταν δῶ μπροστά μου τὸ δολοφόνο τοῦ πατέρα μου θά τὸν κάνω νά μετανοήσῃ πικρὰ γιὰ τὸ ἀπάνθρωπο ἐγκλήματά του...»

»Ὁμολογῶ, ὅτι τὰ μάτια τῆς Μαρίας Γρηγορόνας πετούσανε λάμψεις τόσο ἄγριες, ἐνῶ ἔλεγε μὲ θραυπὴ φωνὴ τὰ λόγια αὐτά, ὥστε ἐνοιασα δυσατέξ ἀνατριχίλες φόβου νά περνᾶνε ἀπὸ τὸ σῶμα μου!...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΜΠΡΥΝΟ

«ΕΙΜΑΙ ΙΚΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΑ!...»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 613)

διὰ, καί τώρα ποῦ εἶμαι ἐλευθέρωθ' ἀφιερωθῶ ἐξ ὀλοκλήρου σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη μου. Θά παντρευθῶ μὲ κείνον ποῦ ἀγαπᾶ!..»

»Ἄλλο μονο!.. Ἐκείνος ποῦ ἀγαποῦσε καί χάριν τοῦ ὁποῖου σκότασε τὸν ἄντρα της, δέν ἦμουν ἐγώ! Ναί, δέν ἦμουν ἐγώ...

»Κι' ἔφυγε, φίλε μου, ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ἔφυγε μὲ θῆμα ἔλαφρο, μὲ καρδιά πιὸ ἔλαφρη κι' εὐτυχισμένη, πηγαίνοντας πρὸς τὴν καινούργια ἀγάπη της, χωρὶς νά λογαριάζῃ καθόλου πῶς ἄφινε πίσω της ἕνα ἐρείπιον, ἕναν δυστυχισμένο ἄνθρωπον, ποῦ εἶχε καταστραφῆ ὀλικῶς καί ἠθικῶς ἐξ αἰτίας της!...»

Ὁ Ἐρνέστος Σερμπόνι ἐσώπασε κι' ἐπέταξε μὲ λύσσα τὸ τσιγάρο του. Στενοχωρημένος, ἐχαμηλότασε τὰ μάτια, χωρὶς νά προσπαθῆσῃ νά θρᾷ ἕνα λόγο ποῦ θά τὸν παρηγοροῦσε.

Παρηγοροῦνται ποτέ τέτοιοι σπαραγμοὶ καρδιάς;

FREDERICO UDINEI